

[Birthe Nielsen]

der mister ungdomsydelsen. Det er især den i forvejen udsatte gruppe, der netop på grund af den store ungdomsarbejdsløshed og på grund af manglende uddannelsesmuligheder bliver ramt. Det rammer dem, der ligger inden for de laveste lønrammer.

Forslagene strider i allerhøjeste grad imod formålsparagraffen i loven om socialindkomst. Jeg vil gerne have lov til at citere her, hvad der står:

»Fastsættelsen af socialindkomsten har til formål at udtrykke det økonomiske behov efter indkomst- og formueforhold i forbindelse med modtagelse af offentlige ydelser.«

Det aktuelle økonomiske behov er ganske uafhængigt af, om man kan få pension, når man er 67 år. Den pension ser man ikke, før man går af med pension. Derfor kan den ikke medregnes som et udtryk for det økonomiske behov efter indkomst i den nuværende situation. Hverken de indbetalte bidrag eller pensionstilsagn kan på nogen måde siges at forbedre den enkeltes økonomiske situation på det tidspunkt, vi snakker om her, og socialindkomstbegrebet vil altså efter disse forslag ikke udtrykke noget som helst økonomisk behov.

I 1975 foretog socialforskningsinstituttet en undersøgelse, der påviste, at ca. 30 pct. af børnefamilierne tilhørte lavindkomstgrupperne. Dengang i 1975, altså for 6 år siden, satte man grænsen ved 60.000 kr. Da den sygehjælper, man rammer nu, tjener 80.000 kr., synes jeg, det er et meget godt bevis på, at det netop er lavindkomstgrupper, man her rammer. Det er lige præcis dem, man rammer ved disse to lovforslag.

Både børnekommissionen og forskellige udvalg, som er nedsat af regeringen, har netop fremhævet, at man skulle finde midler til at støtte enlige eller børnerige lavindkomstfamilier, fordi det er i denne gruppe, at børn har særligt behov for støtte. Derfor er det ganske urimeligt, at man rammer disse familier ved forhøjede betalinger for daginstitutionsplasser, ved boligsikring og også i nogle tilfælde ved børnetilskuddet, hvor grænsen dog er sat noget højere oppe i forhold til indkomsten. Men alle disse gode rapporter har åbenbart ikke nogen som helst betydning for, at man nu i dag vedtager disse to lovforslag, som netop rammer disse grupper.

Jeg er helt uenig med hr. Erik B. Smith, når han siger, at det ikke er disse grupper,

man rammer, når man ser det i forhold til første fase af socialindkomsten. Det er det, og det har vi fået masser af beregninger på i udvalget. Vi har derimod ikke kunnet få at vide, hvad de 200 mill. kr. skulle bruges til. Hvis man virkelig ville gøre noget godt med de 200 mill. kr., så kunne man jo have foreslået det. Ingen bliver stillet bedre ved disse to lovforslag. Det er teknokratisk-bureaukratiske udregninger, der ligger bag hele socialindkomsten, og man har ikke ønsket at rette op på disse urimeligheder.

Det er rigtigt, hvad hr. Erik B. Smith sagde – det er det eneste, jeg vil give ham ret i i hans ordførertale – at det var venstre, der foreslog, at man skulle indregne pensionerne for lønmodtagerne. Det tog man lynhurtigt til sig i regeringen og lavede egentlig venstres forslag. Derfor er jeg enig med hr. Erik B. Smith i, at det er hykleri fra hr. Brixtofte, når han heroppefra står og hælder vand ud af ørerne, for han har selv været med til at stille dette forslag, som han nu vil stemme imod i dag sammen med sit parti.

Forslaget har intet med socialisme at gøre, tværtimod, det er lige det modsatte, fordi man rammer de dårligst stillede. Der er overhovedet ingen forsvarlig målsætning i denne socialindkomst. Det er det rene bureaukrati, teknokrati, og det rammer forkerte mennesker. Med disse lovforslag, som regeringen og forligspartierne nu vil vedtage i dag – ganske vist med et meget lille flertal – gør man vores sociale system endnu mere uretfærdigt, end det er i forvejen, og man gør det til private problemer for den enkelte og til et stort problem for de dårligst stillede.

Det, man nu gør med denne socialindkomst, er at gennemføre nogle asociale besparelser, som blokerer for det, der kunne være en egentlig løsning, nemlig et bedre skattesystem og en rente- og boligreform ud fra en kollektiv ansvarlighed. Så kunne vi begynde at tale om retfærdighed.

Vi skal ikke tro, at vi ligger særlig smukt placeret, hvad angår økonomisk støtte til børnefamilierne. Hvis vi ser på, hvordan det ser ud i EF-landene, ser vi, at det faktisk kun er Irland og Italien, der ligger ringere end vi med hensyn til økonomisk støtte til børnefamilier, når det drejer sig om børnetilskud, hvis vi ser det i forhold til gennemsnitsindtjeningen.